

Nr 28.

Av herr **Pettersson** och herr **Larsson, Per Adolf**, om ökat anslag till byggande av enkla bygdevägar.

I statsverkspropositionen under sjätte huvudtiteln äskar Kungl. Maj:t till byggande av enkla bygdevägar för budgetåret 1928—1929 ett extra reservationsanslag av 700,000 kronor.

Under anslagstiteln, som tidigare hetat »enklare vägar», ha under åren 1919—1921 utgått kronor 750,000; 1922 kronor 1,500,000; 1923—1924 kronor 825,000; 1924—1927 kronor 600,000 årligen och 1927—1928 kronor 700,000. Samtidigt har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen med hänsyn till behovet, sådant det visat sig i hos styrelsen inneliggande ansökningar om bidrag till dylika vägar, föreslagit, att anslaget för året 1924—1925 skulle utgå med 1,500,000 kronor, för åren 1925—1927 med 2,000,000 kronor årligen och åren 1927—1929 med 2,600,000 kronor årligen. En våldsam missproportion råder således mellan ansökningarna om bidrag och de medel, som göras tillgängliga för att tillgodose behovet. Detta är så mycket märkligare, som av riksdagshandlingarna framgår, att såväl Kungl. Maj:t som riksdag och statsutskott inse betydelsen för såväl Norrland som mellersta Sveriges skogsbygder av en utsträckt användning av denna billigare, men dock under givna förhållanden tillfredsställande vägtyp. Men de goda avsikterna ha icke orkat längre än att förra året medgiva en höjning av 100,000 kronor å anslaget och i år anser Kungl. Maj:t, att man »under nu rådande förhållanden bör inskränka sig till att söka fylla det nödvändigaste medelsbehovet».

Vi kunna icke medgiva, att de rådande förhållandena, varmed antagligen avses den statsfinansiella situationen, kräva en ytterlig återhållsamhet på detta viktiga område, så mycket mer som nästan varje anslaget öre går till avlöning åt grovarbetare — den arbetargrupp, som har att dragas med den största arbetslösheten.

De rådande förhållandena peka även på ett annat sätt till större frikostighet mot de enkla bygdevägarna. Med tillhjälp av det större väganslaget och framför allt genom bilmedlen ha under de sista fem åren en glädjande och fortgående förbättring kunnat åstadkommas på vårt lands huvudvägar. Hur glädjande det är, att dessa nyttiga arbeten kunna utföras, får man ej förvåna sig över, om underliga tankar, vilka ej bidraga att hålla de vägskattetyngda kvar vid

hemmets torva, växa hos de skogsbor, som få bidraga till förstklassiga bilvägar, men själva inte få några vägar alls. För stor njugghet är ej klokt att visa mot den kulturgärning, som består i att öka hemkänslan i och beboeligheten av mera avskilt liggande och glesare bebyggda delar av vårt land.

Det är sant att en stark missproportion även råder mellan det belopp, som föreslås till byggande av landsvägar och vanliga bygdevägar, och inneiggande ansökningar till bidrag från detta anslag. Men som av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen påpekas, kommer anslagsbehovet från denna vägfond att något lättas genom ansökningarnas överförande att gälla automobilskattemedel. Någon sådan överföring kan däremot icke förekomma beträffande ansökningarna till bidrag för byggande av enkla bygdevägar. Tvärtom kan man förvänta en fortsatt överföring av vissa vägförslag från allmänna väganlaget till det för enkla bygdevägar i den mån kännedomen om den först år 1922 befintliga möjligheten för företag i södra Sverige att få bidrag av detta anslag blir mera allmän, även som erfarenheten blir större, att dessa billigare vägar äro för med dem avsett ändamål fullt tillfredsställande.

Till ytterligare motivering av vårt förslag hänvisa vi till i samma ärende väckta motioner i första kammaren nr 94 år 1925 och nr 122 år 1926.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen till byggande av enkla bygdevägar för budgetåret 1928—1929 anvisar ett extra reservationsanslag av kronor 1,000,000.

Stockholm den 18 januari 1928.

Olaus Pettersson.

P. A. Larsson.
